

R O R Y C L E M E N T S

SECRETUL LUI HITLER

Traducere din limba engleză de

MIHAELA SOFONEA

CORINT
FICTION

1

Telefonul sunase în biroul lui Bormann toată dimineața. Multe nume importante din marele Reich german doureauă să stea de vorbă cu Führerul și toate apelurile trebuiau să treacă pe la Bormann. Hitler se întorsese în München de la Wolfsschanze¹, cartierul său general din Est, și miniștrii săi aveau rara ocazie de a stabili o întrevvedere cu el. Războiul împotriva Uniunii Sovietice era aproape câștigat și erau multe de discutat.

De fiecare dată când suna telefonul, eficientul Bormann ridică receptorul la al doilea țârâit. I se adresa apelantului cu o deferență exagerată. „Bineînțeleș, *Herr Reichsmarschall*² Göring. Într-adevăr, *Herr General*. La dispoziția dumneavoastră, *Herr Doktor*. Heil Hitler!” Singura persoană cu care era cât de cât familiar era Himmler, pe care îl numea în glumă „unchiul Heinrich”.

¹ „Bârlogul Lupului” – buncăr situat în provincia Mazuria (Prusia Orientală), principalul cartier general de unde s-au coordonat operațiunile militare pe Frontul de Est în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. red.).

² Mareșal al Reichului – cel mai înalt grad militar în Wehrmachtul Germaniei naziste, creat de Hitler în anul 1940 special pentru Hermann Göring (germ. în original) (n. tr.).

Biroul duhnea a transpirație, fum și apă de colonie. Pe masă, din scrumieră stăteau să se reverse chiștoacele rămase din șirul nesfârșit de țigări. Mai târziu, o va pocni pe secretară peste fundul atrăgător și îi va spune să se apuce de curățenie. Îi plăcea să fie plesnită peste fund. Și pipăită.

Uneori se putea chiar ca o dată, de două ori, să le facă legătura cu Führerul. Dar nu în dimineața aceasta. Himmler, Rommel, Goebbels, Ley, Rosenberg, Streicher... puteau să se ducă naibii cu toții. Nu conta câtuși de puțin pentru Martin Bormann cât de importanți se considerau; le spunea tuturor același lucru: Führerul era prins cu șefii săi de stat-major și nu putea fi deranjat.

Șefii săi de stat-major! Bormann râse sonor la acest gând, iar fața lucioasă și rotundă i se întinse de amuzament. Hitler era prins cu o treabă mult mai importantă, jucându-se cu puiul de câine-lup pe care Bormann i-l dăduse. Se lăsă pe spate și își aprinse încă o țigară. Dar buna dispoziție i se risipi curând și fruntea i se înnegură. Se uită la ceas. Avea altceva pe cap, ceva ce trebuia rezolvat fără întârziere. Fumul ieșea din țigara care-i atârna între degetele îngălbenite. Singura dată când nu fuma era atunci când dormea sau când se afla în prezența Führerului.

Se auzi o bătaie în ușă. Fața lui Heidi apăru pe după ușa grea de stejar.

— Aveți un vizitator, *Herr* Bormann.

— Otto Kalt?

— Da, domnule.

— Nicio veste încă de la Charlie Jung?

— Majordomul său mi-a spus că este în Elveția, la schi sau să facă alpinism.

„Charlie Jung.” La fel de evaziv ca fumul în ceață.

— Ei bine, află cum se numește hotelul la care stă și transmite-i un mesaj. Vreau să mă sune cât mai curând posibil.

— Da, domnule.

— Și nu accepta un refuz.

Își aprinse altă țigară de la chiștocul celei dinainte.

— Acum, lasă-mă două minute, apoi spune-i lui Kalt să intre. Să nu ne deranjeze nimeni.

— Da, domnule. Doriți cafea?

— Nu, Heidi. Asta e tot.

— *Heil Hitler! Herr Bormann.*

Bormann deschise sertarul biroului și scoase o fotografie clară, însă puțin ștersă a unei foi de hârtie. Sus scria: *Taufschein und Geburtszeugnis* – Certificat de naștere și botez. Îl mai citi o dată cu grijă, memorând absolut toate detaliile. La ușă se auzi o nouă bătaie.

— Intră.

Otto Kalt era un bărbat scund, cu ochelari cu rame metalice și păr negru. Luă poziție de drepți, se îndreptă cât îi permitea înălțimea – nu mai mult de 1,67 – și bătu din călcâie.

— *Heil Hitler!*

Întinse brațul cu putere, executând salutul fascist.

Din spatele biroului, Bormann îi făcu semn lui Kalt să se apropie. Acesta făcu doi pași înainte. Nimeni nu ar fi putut arăta mai puțin ca arianul nordic idealizat al naziștilor decât Otto Kalt. Nici măcar Himmler nu era un specimen atât de nereușit.

Bormann nu era cu mult mai înalt, dar era lat în umeri și puternic, cu o constituție și un comportament de căpcăun și o viclenie de ticălos. Își trecu mâna prin părul rar, pieptănat pe spate, și încuviință din cap spre Kalt.

Îl cunoștea și îl folosise pe Otto Kalt, care era de-o seamă cu el – patruzeci și ceva de ani – de-o jumătate de viață. Erau

împreună încă din zilele năvalnice de la începutul anilor 1920. Kalt provenea dintr-o familie de țărani, dar fusese membru al partidului încă de la început și ajunsese să strângă ceva avere. Îi era util lui Bormann, căci era supus și avea șiretenia și brutalitatea nemiloasă a celor de teapa lui; vărsa sânge fără să simtă mai multă emoție decât ar fi simțit dacă omora un porc, după cum dovedise în pădurea de lângă Parchim, când îi tăiasse gâtul trădătorului de Walther Kadow, la ordinele lui Bormann. Kalt i se supusese mereu lui Bormann, executându-i fiecare ordin. Exact așa cum Bormann, la rândul său, se supunea tuturor dorințelor stăpânului său, Führerul.

Unii spuneau că Bormann era ca un fiu pentru Hitler. Poate că era adevărat. Dacă așa era, atunci era și mai adevărat că el era ca un tată pentru Otto Kalt.

Loialitatea lui Bormann față de Hitler fusese răsplătită cu o putere imensă și acum era Șeful Cancelariei Partidului. Kalt, la rândul său, fusese răsplătit pentru loialitatea sa – cu mijloacele necesare cumpărării unei ferme mari și splendide, la est de Hamburg, la mică distanță de oraș.

Făcând o pauză pentru a mări efectul, Bormann își stinse țigara și scoase încă una din cutia de pe birou, luă bricheta aurie, gravată cu svastică, pe care i-o dăduse Hitler cu ocazia celei de-a patruzecoa aniversări, cu un an în urmă, ră-suci roțița și o aprinse. Ca și când și-ar fi amintit, îi întinse pachetul lui Kalt.

— Americane, zise el.

— Mulțumesc, *Herr Reichsleiter*¹, răspunse Kalt, luând un Lucky.

¹ Lider național sau lider al Reichului – cea mai importantă funcție politică în Partidul Nazist, după aceea de Führer și totodată grad paramilitar și cea mai înaltă funcție care putea fi dobândită în orice organizație nazistă (n. tr.).

— Otto, spuse Bormann, dându-i certificatul. Am o mică sarcină pentru tine. Citește-l cu atenție. Reține toate detaliile și dă-mi-l înapoi. Este actul de naștere și botez al unei fete de zece ani. Vreau să o găsești și să o faci să dispară – și pe oricine a avut vreo legătură cu ea. Cel mai bine ar fi ca lumea să nu știe niciodată că a existat. Să nu lași nicio urmă.

— Da, *Herr Reichsleiter*.

— Nu am cuvinte pentru a sublinia cât de importantă este sarcina asta. Mi-ai făcut multe servicii de-a lungul anilor și te-am răsplătit cum se cuvine. Dar nimic – *nimic* – nu a fost atât de crucial ca lucrul ăsta. Împlinește-l și voi dubla suprafața pământului pe care îl deții.

— Nu vă voi dezamăgi, *Herr Reichsleiter*.

Kalt înclină din cap.

— Bun.

„Pentru că, dacă o faci”, se gândi Bormann, „s-a zis cu mine”.

Înainte de a se crăpa de ziuă, părintele Peter Huber îndepărtă plapuma și privi trupul cald și adormit al femeii. Stătea pe spate, cu părul răvășit pe pernă. Deschise ochii și îi zâmbi vag, ca și când nu ar fi fost sigură dacă nu se petrecea totul în vis.

— Vino înapoi în pat, Peter.

Avea vocea răgușită, moale și toropită de somn.

— Știi că nu pot.

Îngenunche la marginea patului, ca și când s-ar fi pregătit să se roage, dar, în schimb, se aplecă și îi sărută ușor părul pubian, inspirând mirosurile îmbătătoare. Ea se întoarse spre el și, în timp ce Peter se ridica, încercă să ajungă sub veșmintele lui preoțești.

— Lasă-mă să te sărut și eu acolo.

— Trudchen, ești rea.

— Dar de-asta mă iubești, Peter. Iar mai târziu mă voi spovedi preotului și voi fi iertată pentru păcatele mele.

— Eu *sunt* preotul!

— Și mă vei pedepsi cu asprime, părinte. Mă vei pune să rostesc Ave Maria de douăsprezece ori?

El râse.

— Am făcut cafea. Este în bucătărie.

Era încă întuneric și ninge cu fulgi rari când părintele Huber deschise ușa. Casa lui Trudchen se afla la o mică distanță de satul Braundorf, ceea ce făcea ca aceste vizite nocturne să fie posibile. Era o căsuță modestă, primitoare, sus pe *Alm*¹, străjuită de munți și de acolo făcea o plimbare plăcută peste pajiște, în drum spre casă. În nopțile scurte de vară, trebuia să o părăsească mult mai devreme ca acum, dar în nopțile lungi, de la sfârșitul lui noiembrie, petreceau mai mult timp împreună. O binecuvântare mărunță, dar bine-venită.

Însă zăpada căzuse devreme anul acesta, ceea ce putea fi uneori o problemă. Urmele sale vor sări în ochii sătenilor dându-le motiv de bârfă. Așa că trebuia să asculte prognoza meteo cu atenție. Astăzi, spusese că va ninge întruna, toată noaptea și până seara târziu, ceea ce se confirma. Asta însemna că urmele îi vor fi șterse aproape de îndată ce vor apărea.

Din nefericire pentru el, însemna totodată că părintele Huber nu avea să vadă nici celelalte două perechi de urme în zăpadă.

Biserica Sfânta Maria Magdalena avea aproape patru sute de ani. Cu cupola sa ca o căpățână de ceapă și interiorul aurit

¹ Pășune montană sezonieră (germ. în original) (n. red.).

și bogat împodobit, plin de statuete și imagini din Evangheliile, era tipică pentru bisericile mai vechi din această parte a Austriei, sau din provincia Ostmark¹, după cum fusese desemnată țara după *Anschluss*², cu trei ani în urmă.

Primul lucru de care dădeai, lângă ușă, sub o sculptură murală în lemn, colorată, a Fecioarei, era o veche cristelniță octogonală, îndeajuns de adâncă încât să scufunzi un copil măricel. Apoi, aranjate de-a lungul naosului, urmau șiruri de strane de lemn, până când, în cele din urmă, te apropiai de altarul înalt. Cu tot farmecul său pitoresc, era o biserică mică, simplă, perfectă pentru nevoile măruntelor comunități rurale.

Părintele Huber intră, scuturându-și zăpada de pe picioare și scoțându-și căciula de lână, înainte de a aprinde lumânările de la ușă și de a-și stinge lanterna. Încă nu se instalase curent electric în biserică, așa că singura lumină pătrundea pe ferestre sau venea de la flăcările lumânărilor. În licărul cald și blând, traversă naosul și se opri lângă crucifix, se închină și îngenunche să spună o rugăciune în gând, mărturisindu-și păcatele de peste noapte, deși în inima lui nu putea crede cu adevărat că legătura sa cu Trudchen era greșită. Da, biserica romano-catolică le cerea preoților să adopte celibatul. Dar asta era o lege făcută de oameni. Cum putea dragostea să fie un păcat în ochii lui Dumnezeu?

Auzi pe cineva tușind. Umerii i se încordară; doar nu venise atât de devreme *Frau Giesler*, femeia care făcea curățenie. Știa din felul în care se uita uneori la el că își avea

¹ Denumirea utilizată de propaganda nazistă între 1938 și 1942, pentru a se referi la Austria, după anexare (n. tr.).

² Anexarea Austriei de către Germania nazistă, realizată de către Hitler în 1938 (n. tr.).

suspiciunile ei. Se ridică în picioare și se întoarce, strângând în mâini crucea pe care o purta în jurul gâtului. Nu, nu era *Frau Giesler*, ci un bărbat – cineva pe care nu îl recunoștea. Cineva scund și – se urî pentru că gândise asta – cu o înfățișare foarte ștearsă. Un călător, poate.

— *Grüss Gott*.¹ Vă pot ajuta, domnule?

— Părinte Huber?

— Da, eu sunt.

— Mă numesc *Herr Kalt*, domnule. Otto Kalt. Sunt avocat. Vă rog să mă iertați pentru ora nefirească la care am sosit, dar călătoresc de multe ore de la Bremen și am decis să îmi continui drumul, în loc să mă opresc peste noapte la un hotel.

Preotului nu-i plăcea asta deloc. Chiar dacă bărbatul părea neînsemnat, aparențele pot fi groaznic de înșelătoare. Peter Huber se forță să adopte un zâmbet primitiv și întinse o mână.

— Și de ce, rogu-vă, ar dori un avocat să stea de vorbă cu un umil preot de țară?

Kalt luă mâna și o ținu câteva secunde fără a o strânge. Avea degetele reci și moi.

— Ei bine, în primul rând, vă pot spune că este vorba de o mulțime de bani.

Se înfioră.

— Am putea vorbi, oare, undeva unde este puțin mai cald?

— Desigur. Locuiesc vizavi. Să mergem să bem o cafea.

— Ah, mulțumesc, părinte. O ceașcă de cafea ar prinde tare bine.

¹ „Dumnezeu să te binecuvânteze” – formulă veche de salut (germ. în original) (n. red.).

*

Chiar dacă Huber petrecuse noaptea cu Trudchen, bucătăria lui era caldă încă de cu o zi înainte, căci soba de teracotă *Kachelofen*, cu plăci ceramice albastre, care mergea cu lemne, își păstra căldura vreme îndelungată după ce se stingea focul. Preotul se așază pe locul din colț și turnă cafeaua. Îi tremurau mâinile? Era un bărbat zvelt, de înălțime medie, dar, prin părțile acestea, unde bărbații erau puternici, căci creșteau vite și oi pe munți și lucrau pământul, părea plăpând.

Prea mult timp cu nasul în cărți.

— Ia să auzim, *Herr Kalt*, poate că ați vrea să îmi spuneți despre ce este vorba.

— Cafea adevărată, părinte? Ce lux. Sunt onorat.

— O am de dinaintea războiului și o păstrez pentru ocazii speciale.

— Și puțin zahăr, poate?

Râse, deși nu spusese nimic amuzant.

— Dacă aveți așa ceva.

Zahărul nu era atât de rar precum cafeaua, dar era totuși un produs prețios în perioada aceea.

Huber zâmbi și îi dădu vizitatorului său o lingură, lăsându-i-o în ceașcă, pentru a amesteca.

— Mulțumesc. Ei bine, părinte, aduc vești bune despre o fată numită Klara Wolf, care sunt sigur că vă e cunoscută. I-a fost lăsată o moștenire importantă de către un bărbat cu o avere mare și rang înalt, care a murit nu cu mult timp în urmă, în Hamburg. Ucis într-un raid aerian britanic – vă vine să credeți? Și când te gândești că *Reichsmarschall* Göring a spus să nu-i mai zicem pe nume dacă ne va călca vreodată teritoriul vreun avion britanic! În orice caz, micuța Klara este acum o fată foarte bogată.

— Klara? Klara Wolf? Încerc să mă gândesc bine dacă o cunosc pe această fată. Numele nu mi se pare familiar, *Herr Kalt*.

— Cu siguranță, un preot bun nu uită niciodată numele celor pe care i-a botezat. În fine, vă veți aminti curând numele. Ideea este că, vedeți dumneavoastră, am nevoie să știu unde se află în prezent și, evident, m-am gândit că sunteți omul potrivit la care să vin.

Huber simți că i se zbârlește părul pe ceafă. Scutură din cap încet.

— Nu, mă tem că nu. Iertați-mă, domnule, mă tem că ați făcut o lungă călătorie în van. Poate că ar fi trebuit să sunați înainte.

Kalt își miji ochii mici și rotunzi și zâmbi.

— Ați botezat-o aici, exact în acest sat, cu zece ani în urmă - 1931. Mama ei, Angelica Wolf - o fată tânără, frumoasă și sănătoasă, din popor, a fost prezentă, dar cred că tatăl ei lipsea, îndeplinindu-și datoria militară.

Huber scutură din cap din nou, de data aceasta mai energetic, ca și când ar fi avut un tic nervos.

— Nu, sincer, nu îmi amintesc numele.

Îl studie pe Kalt. Bărbatul acesta mărunț nu arăta a avocat, în ciuda ochelarelor săi rotunzi. Dar cum arăta mai exact un avocat? A om avut, poate? Bine hrănit? Acest Kalt nu avea carne pe el, ca să nu mai spunem grăsime, iar mâinile îi erau aspre și bătătorite, ca ale unui fiu de țăran. În ochii lui Huber, arăta ca un ofițer Gestapo, nu că ar fi văzut speța aceasta odioasă, din câte își amintea.

Vizitatorul nu spuse nimic, mulțumindu-se să amestece în cafea, cu ochii țintă la preot, așteptând ca o hienă.

— Ce pot să spun, domnule?

Huber își dădu seama că bate câmpii, dar nu se putea hotărî dacă era mai bine să tacă sau să dea din gură.

— Dacă persoana a fost botezată aici, nu mai este acum prin aceste locuri. Cunosc toți băieții și fetele din sat, vezi dumneata. Nu, nu este nimeni cu numele acesta. Nu a fost niciodată din câte știu. Credeți-mă, v-ați irosit timpul, *Herr Kalt*.

— O, timpul meu nu contează. Am tot timpul din lume. Instrucțiunile mele sunt să o găsesc cu orice preț, dată fiind importanța misiunii mele. Așa că voi sta în sat în viitorul apropiat și voi vorbi cu toată lumea. Poate ar fi bine să vă stoarceți creierii, părinte. Sunt sigur că vă veți aminti totul la timp, căci am văzut certificatul de botez și este clar că ați efectuat ceremonia.

Huber simțea că îi bate inima cu putere, iar plămânii și gâttelejul i se contractară.

— Nu, sunt sigur că mi-aș aminti.

— Verificați registrul. Veți vedea că am dreptate. Zece ani nu sunt atât de mulți încât să fi uitat complet.

Își bău cafeaua, se sculă de la masă și ridică mâna în semn de rămas-bun.

— Mulțumesc pentru ospitalitate. Cafeaua a fost excelentă. Ne vom revedea curând, sunt sigur.

Și apoi dispăru.

Timp de un minut întreg, Peter Huber rămase pironit de groază și nehotărâre. În ultimii zece ani se temuse că va veni ziua aceasta și iată că venise. Ce era de făcut? Indivizii precum Kalt nu acceptau pur și simplu o negare, ridicând din umeri și plecând cu mâinile goale.

Nu putea înfrunța asta singur. Mâna îi tremură când luă telefonul și rugă centralista să îi formeze un număr din

Berlin, un număr la care nu mai sunase de ani întregi și la care intenționase să nu mai sune vreodată.

Telefonul păru să sune o eternitate. Se pregătea să închidă, când cineva răspunse:

— Alo?

O voce adormită. Nu se luminase încă de ziuă.

— *Frau* Dietrich?

— Cine este, vă rog? Știți ce oră este?

— Părintele Huber. Știți, din Braundorf... Peter Huber.

Tăcere.

— *Frau* Dietrich, sunteți acolo?

— Peter, chiar i-ai dat centralistei numărul acesta?

Vocea femeii era pe deplin trează acum, nevenindu-i să creadă.

— Și tocmai mi-ai rostit numele!

— Nu am știut ce să fac. Este un bărbat aici, care întreabă de Klara. Spune că e avocat și că există o moștenire pe numele ei. Dar cred că este de la Gestapo. Mă gândeam că trebuie să știți.

— Dumnezeule mare, Peter, cum ai putut să faci așa ceva, să mă suni în felul ăsta?

Auzi un geamăt de exasperare.

— Ah, Peter, se strânge lațul acum. Trebuie să pleci de acolo, repede. Nu mă mai suna vreodată.

Convorbirea se întrerupse.

„Să plece repede?” Cum putea să plece? Ar fi îndeajuns de greu să părăsească biserica și satul, dar să o abandoneze pe Trudchen era de neconceput și nu îi putea cere să plece în pribegie cu el; nu știa nimic din toate acestea.

Nu era decât un singur lucru de făcut: trebuia să se roage.

Fără să se mai ostenească să-și scoată papucii de casă și să-și pună bocancii, fugi din casă spre biserică. Când deschise ușile cele mari, știu că făcuse o greșeală teribilă. Doi bărbați îl așteptau, stând lângă cristelnița străveche. Unul dintre bărbați era Kalt. Celălalt bărbat, mult mai masiv și mai solid, arăta și el ca și când ar fi fost de la Gestapo; avea o brutalitate de taur și o față care părea să nu fi zâmbit nici măcar o dată. Huber se retrase spre ușă, însă nu se putu abține să nu privească spre cristelniță. De ce era plină cu apă? Nu o lăsase așa. Nu mai fusese niciun botez de săptămâni întregi, din septembrie, de când micuțul Lang fusese adus aici.

— Ah, părinte Huber, zise Kalt. Acesta este colegul meu, *Herr Brunner*.

Huber își împreună mâinile și înclină din cap, încercând să-și păstreze obișnuitul aer umil.

— *Grüss Gott, Herr Brunner*.

Bărbatul cel nou, Brunner, nu spuse nimic. Fără să sufle vreun cuvânt, se așeză în spatele preotului. Huber se întorcea de la unul la celălalt. Își dădu seama că tremura incontrollabil.

— *Herr Brunner* este ajutorul meu.

— Este o plăcere să vă cunosc pe amândoi, dar, după cum am spus deja, nu vă pot ajuta, domnilor.

— Avem o întrebare pentru dumneata, continuă Kalt. Ne-ai putea spune, te rugăm, numele complet și adresa femeii pe care ai sunat-o în Berlin cu nici cinci minute în urmă? Vom obține detaliile ei în curând, dar ne-ai putea ajuta să economisim timp prețios.

— Vă rog, *Herr Kalt*, nu știu nimic despre fata pe care o căutați. Sau despre vreo femeie din Berlin.

Hans Brunner îl înhăță de ceafă și îl împinse cu fața în jos în cristelniță. Apa era îndeajuns de adâncă încât să acopere

capul unui om, și rece. Huber bătu din brațe neajutorat. Kalt îl prinse de încheieturi și îl ținu. Huber se lupta să își țină respirația, să nu i se umple plămâni cu apă, dar Brunner și Kalt erau prea puternici pentru el. Împreună, îl ținură acolo, cu gura și cu nasul sub apă, un minut întreg, înainte de a-l scoate din nou, împrôșcând apă pe pardoseala străveche de piatră. Huber icni, încercând să tragă aer în piept. Brunner își ridică nasul în sus și nările lui largi de porc se umflară.

— Pute. Cred că sfântul ticălos a făcut pe el.

Otto Kalt râse.

— Nu facem decât să pierdem timpul. Termină cu el. O vom găsi în curând pe femeia din Berlin.

Peste nici patru minute, corpul părintelui Peter Huber alunecă pe podea. Era mort, înecat în propria sa cristelniță. Brunner se uită la cadavru impasibil.

— Crezi că ar trebui să îi percheziționăm casa?

Kalt se uită la partenerul său cu îngăduința cu care se uită un părinte blând și tolerant la fiul său idiot, de la care nu așteaptă prea multe.

— Da, Hans, așa ar fi logic să facem. Și ar trebui să percheziționăm și casa femeii lui, cred.

— Și ce să facem cu femeia?

— Să scăpăm de ea, Hans. Să o prefacem în cenușă.